

Så er det, jeg spørger statsministeren: Har vi ikke her kerneproblemet, nemlig at Danmark faktisk er ved at blive et delt samfund, og det er takket være, at statsministeren og regeringspartierne Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre ikke vil være med til at sætte en stopper for den tilgang af indvandrere og flygtninge, vi ser i den her tid?

Jeg kan nævne et konkret eksempel: Ude på Nørrebro holdt man generalforsamling i den lokale Lejerbo-forening, hvor der var 500 mennesker til stede, heraf de 450 af arabisk herkomst. Hele bestyrelsen kom til at bestå af arabere, og det er altså et problem, at vi oplever dette delte danske samfund, og spørgsmålet til statsministeren er: Hvad vil regeringen gøre ved det?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 609

4) Til statsministeren af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Er statsministeren enig i, at Danmark for de samme økonomiske midler vil kunne hjælpe langt flere flygtninge i deres nærområder frem for at hjælpe dem i Danmark?«

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg oplever tit, at hvis der er et spørgsmål på dagsordenen her i spørgetiden, og spørgeren går lidt uden for emnet, henholder statsministeren sig til det og siger: Det vil jeg ikke svare på nu, for det er ikke det, der fremgår af spørgsmålet. Det har vi også oplevet lidt forvirring om tidligere her i dag, og derfor vil jeg gerne bede statsministeren om at lægge stilen lidt om og i det mindste begynde at svare på de spørgsmål, der stilles, så vi i det mindste kan få en diskussion om dem.

Her har jeg stillet statsministeren det spørgsmål, om statsministeren ikke er enig i, at hvis vi tog det beløb, vi hjælper flygtninge for her i Danmark, og brugte det samme beløb i flygtningenes nærområder, ville vi hjælpe langt, langt flere flygtninge, end tilfældet er. Hvis udgangspunktet er, at man virkelig gerne vil hjælpe mennesker i nød, personligt forfulgte mennesker, handler det ikke om at hjælpe med en masse integrationsbestræbelser her i det danske samfund, men om at bruge en stor del af de midler, vi kan sætte af, men som bruges på integration, i de områder, hvor flygtningene er tæt

på deres hjemlande. Der hjælper vi altså mange flere for de samme penge.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Hvis verden bare var så enkel, som hr. Kristian Thulesen Dahl gerne vil fremstille den, så det anderledes ud, men så enkelt er det jo ikke.

Der er fortsat områder i verden, hvor mennesker simpelt hen ikke har en chance for at leve et trygt liv, fordi der sker personlig forfølgelse og overtrædelse af menneskerettighederne, og derfor er regeringens linje, at det er et både-og. Vi skal hjælpe mennesker i nærområderne, men vi skal også være parat til som et humanistisk land at åbne vores dør, når et menneske, der er personligt forfulgt som flygtning, kommer og banker på. Ellers kan vi ikke se hinanden i øjnene, ellers er vi ikke et humanistisk land.

Jeg ønsker imidlertid, at vi fortsat skal være et sådant, og derfor kan jeg sige til hr. Thulesen Dahl: Heldigvis kender vi jo også fra vor egen tid adskillige gode eksempler på, at projekter er lykkedes, ikke mindst takket være EU's indsats på Balkan. Forleden var jeg til et topmøde i Zagreb i Kroatien, hvor vi for første gang efter Anden Verdenskrig kunne glæde os over, at der nu igen var skabt fredelige vilkår, så mennesker ikke behøvede at flygte fra det område, men at vi ved fælles hjælp og sammen med befolkningen dernede kunne opbygge en god fremtid.

Det er altså simpelt hen både-og, og jeg synes, Balkan er et godt eksempel på, at det gode projekt faktisk kan realiseres. Hvis vi fastholder vores humanisme, hvis vi fastholder det, vi står for, og følger godt op i praksis med økonomisk og praktisk bistand, så når vi det, vi skal.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu står statsministeren naturligvis sin finansminister nær, og derfor kunne det jo godt være, at statsministeren skulle bede finansministeren om lige at fortælle, hvor stort statsbudgettet er, og hvor mange penge der er at gøre godt med i den offentlige økonomi, også når vi tager kommuner og amter med, og så se, om det ikke er en lagkage, der faktisk har en vis begrænsethed i sig, som gør, at man ikke bare kan både-og alle steder, selv om man gerne ville.

Vi kan altid diskutere, hvis humanisme der er størst, men min humanisme går ud på, at det er bedre at hjælpe 300.000 mennesker i f.eks. Afrika end at hjælpe 15.000 afrikanere med de samme penge her i landet eller hjælpe 300.000 mennesker, som må flygte fra Kosovo, i stedet for